Franciscasino
miercuri, 31.05.2006, 03:41pm (GMT)

Înainte de a păşi în imensul spaţiu de joc, credeam că Franciscasino şi Ciuma sînt singurele elemente ale timpului meu care mai pot dispune de o viaţă umană. De mai bine de o sută de ani, oamenii nu mai mor decît dacă se îmbolnăvesc de Ciumă, toate celelalte maladii fiind demult eradicate. La rîndul ei, Ciuma nu se vindecă decît la Franciscasino. O oglindă mi-ar fi arătat că greşesc.

• • •

Franciscasino îşi păstrează aerul sobru de mănăstire, pe care i l-au conferit constructorii ei în urmă cu cinci secole. Călugării franciscani au vopsit imensa staţie spaţială, care le-a folosit drept mănăstire, cu o răşină care absoarbe lumina, aşa încît structura ei se decupează sumbru pe fundalul strălucitor al stelelor. Chiar şi aşa, silueta fostului lăcaş franciscan este inconfundabilă, forma cubică a spaţiului de joc dominînd maiestuos toate instalaţiile mănăstirii dar şi hotelurile şi restaurantele apărute mai tîrziu şi destinate zecilor de milioane de pelerini. Luminile firmelor lor colorate le fac să pară precum nişte ciuperci otrăvitoare crescute pe un trunchi putrezit.

Franciscasino nu e cea mai mare structură spaţială, nici cea mai depărtată de Soare, nu e nici măcar cea mai rentabilă întreprindere din spaţiul liber. Cu toate acestea, centrul lumii civilizate, singurul loc din univers unde, dacă ai noroc, reuşeşti să scapi de Ciumă şi să-ţi continui liniştit viaţa, atîta vreme cît ai chef. Desigur că sînt foarte puţini aceia care se lecuiesc. Dar la fel de puţini sînt şi cei care doresc să-şi înceteze viaţa în mod voluntar. În acest fel, echilibrul demografic al omenirii se menţine în jurul a două sute de miliarde de oameni.

Deşi ştiam că jucătorii nu sînt admişi imediat în sala de joc, la intrare am fost uimit să văd, pentru prima dată în viaţă, un şir de oameni. În faţa unor operatori umani, jucătorii semnau actele prin care, în cazul în care erau vindecaţi, acceptau ca toate posesiunile lor materiale să treacă la dispoziţia proprietarilor Franciscasino. Dacă sorţii nu erau favorabili, plecau acasă, fără să achite nici măcar o taxă de participare.

Vecinii mei erau oameni de toate vîrstele, dar feţele lor păreau dăltuite de acelaşi sculptor suprarealist. Uscăciunea pielii, specifică ultimului stadiu al Ciumei le reducea chipul la o consistenţă osoasă, cunoscută şi temută deopotrivă pe Pămînt şi pe Lumile Noi.

Cînd mi-a venit rîndul, mi-am declinat identitatea şi, blestemîndu-mă pentru tremurul din glas, am rostit:

- Sînt Timothy Shree, de la Earth Hourly Tribune. Am venit să-i văd pe Maeştri. Mi-au acordat o audienţă...

Vizibil încurcat, funcţionarul a subvocalizat repede cîteva întrebări scurte. Senzaţia de uşurare care i s-a întipărit pe figură mi-a dat de veste că aveam să obţin întrevederea înainte ca el să-mi confirme.

- Poftiţi, vă rog.

A fost rîndul meu să mă mir:

- Dar acolo e sala de joc... Eu... Nu e oare periculos?

- Obişnuim să ne gîndim la Franciscasino ca la un loc în care oamenii obţin alinarea şi nu ca la o capcană mortală. Coborîţi în sala de joc şi introduceţi în consola glisorului aceste coordonate. Veţi fi transportat unde trebuie.

Ţinînd în mînă cristalul cu coordonatele, am pătruns în liftul agrav şi, pentru un moment, mi-am pierdut respiraţia. Ascensorul era doar un cîmp de forţă iar prin ceea ce ar fi trebuit să fie podeaua puteam vedea cîmpul de joc. Era cu adevărat imens, un pătrat translucid, cu latura de zece kilometri. Mă îndreptam spre centrul cîmpului de la o înălţime ameţitoare, care îmi permitea să văd, pînă în zare, milioane de oameni, goi şi chirciţi în celulele lor, aşteptînd cu speranţă începutul unei noi partide. Prin transparenţa parţială a laturii cubului se distingeau clar celelate cinci feţe, pe care puteam doar bănui că se află alţi bolnavi. Dar cea mai spectaculoasă priveliştе o oferea imensa statuie a Fecioarei Maria din mijlocul cubului, înaltă de peste un kilometru şi orientată cu faţa spre Pămînt. Din lacrimile ei se distilează leacul împotriva Ciumei. În jurul ei pluteau ca un nor vectorii care aveau să fie lăsaţi liberi, aducînd vindecare sau disperare.

Principiul jocului era sublim în simplitatea sa. Pe fiecare faţă a cubului erau delimitate celule late de un metru şi lungi de doi, în care oamenii se culcau în aşteptarea jocului. Erau 30.000 de miliarde de celule şi tot atîţia mici cilindri autopropulsaţi, vectori, care porneau din centrul cubului atunci cînd Părintele Maestru îi elibera din cîmpul de forţă care îi ţinea captivi. Fiecare dintre vectori are iniţial o destinaţie precisă, descrisă de coordonatele celulei în care trebuie sa ajungă. Dacă însă se atinge de un alt vector, schimbă cu acesta coordonatele şi porneşte imediat spre noua destinaţie. Numărul infinit al ciocnirilor şi imponderabilitatea elimină orice posibilitate de a trişa, rezultatul jocului fiind unul absolut aleatoriu. După o perioadă de maximă agitaţie, vectorii sfîrşesc prin a ajunge la destinaţie, unde îşi eliberează conţinutul printr-o injecţie hipodermică. Unul din zece vectori conţine vaccinul care vindecă Ciuma. Restul sînt umpluţi cu ser fiziologic. Covîrşitoarea majoritate a vectorilor ajung în celule neocupate, după cum o parte din ei nu mai ajunge niciodată la destinaţie fiindcă intră în serii convergente de ciocniri. Alegerea coordonatelor este un joc de noroc, un fel de bingo monstruos sau poate o ruletă rusească pe dos.

Jucătorii care se vindecă îşi abandonează bunurile în favoarea cazinoului şi trebuie să împărtăşească un an de ideal franciscan: cerşetorie şi muncă fizică, pe un cîmp agricol. Cei mai puţin norocoşi pleacă acasă şi mor în cîţiva ni, fără a avea vreodată posibilitatea de a se reîntoarce la Franciscasino.

Am ajuns la baza liftului agrav şi am urcat într-un mic transportor care în mod normal ar fi trebuit să mă ducă spre celula mea. În loc să lunece pe suprafaţa cubului, transportorul meu s-a ridicat fără zgomot şi a început să se deplaseze spre ceea ce părea o gură de acces. Nu auzisem niciodată că transportoarele ar fi capabile să zboare. Şi probabil nici cei care mă priveau uimiţi cum treceam pe deasupra lor.

Călătoria mea s-a terminat destul de brusc. Glisorul s-a oprit lîngă o platformă pe care am călcat cu hotărîre. Decis, am deschis uşa de plastoţel şi am pătruns într-o cameră fără surse vizibile de lumină, în care stăteau doi bărbaţi. Cînd am văzut că erau gemeni identici, am ştiut că eram chiar în faţa Maeştrilor, Ulun şi Ilin.

Erau doi bărbaţi mici de statură, cu bărbii proeminente şi cu părul ras complet, îmbrăcaţi în robe cafenii şi încălţaţi cu sandale. Abia stăpînindu-mi emoţia, am rostit:

- Timothy Shree, Earth Hourly Tribune! Am venit...

- Ştim de ce ai venit.

- Să vă acuz că vă credeţi Dumnezeu! am strigat eu.

- Ştim de ce ai venit.

• • •

"Ştii ce semnifică inscripţia de deasupra porţii mari? «Voi cei ce intraţi...»"

"E un citat din Dante."

"Aşa e... Dar ştii că, atunci cînd a scris Divina Comedie, Dante credea că prin smerenia şi sărăcia lui, Francisc a fost un al doilea Cristos? Trecuseră doar şaizeci şi doi de ani de la moartea sfîntului"

"Nu."

"E bine să ştii. Acum vei putea pătrunde cu adevărat înţelesul a ceea ce numim noi speranţă."

• • •

Aşteptasem de mai bine de doi ani acest moment. dar în nici una din variantele imaginate de mine Ulun şi Ilin nu reacţionau nici măcar pe-aproape de seriozitatea preocupată cu care m-au privit atunci.

- Eşti conştient că o asemenea acuzaţie este de ajuns ca să fii executat pe loc? Ştii că aici sîntem conducători absoluţi?

- Am studiat Franciscasino mai bine de treizeci de ani. Ştiu tot ce se poate şti despre voi.

Cel pe care am decis să-l numesc Ulun zîmbi condescendent.

- Trufia e un păcat dintre cele mai detestate printre franciscani.

- E ciudat să auzi asemenea judecăţi din gura unui om care uzurpă locul Dumnezeului său, am răspuns îndrăzneţ. Nu cred că eşti calificat...

Cu un gest brusc, Ilin, care nu rostise nici un cuvînt pînă atunci, mi-a retezat vorbele. O voce asurzitoare a început să îmi răsune în minte:

"Hai să lăsăm făţărniciile! Într-un fel sau în altul ai reuşit să-ţi faci o idee greşită despre noi".

- Greşită?! am ţipat eu. Tocmai mi-ai dat cea mai elocventă dovadă...

- Ce vrei, Timmy?

- Ce poate sa vrea un reporter? Să-mi răspundeţi cinstit la întrebări! Şi mai sper să demasc lumii întregi cruzimea cu care îi trataţi aici pe bolnavi.

- Ştii că nu e adevărat.

- Mă simţeam dator să încerc fiindcă sînt convins ca am dreptate, am mormăit eu.

- Dintr-un motiv pe care nu e încă momentul să-l cunoşti însă, o să procedăm pe dos. O să-ţi dăm ocazia de a ne răspunde tu la întrebări.

- Hehehe, sînteţi voi rupţi de lume, dar e greu de crezut că nu ştiţi că nu în felul ăsta se conduce un interviu.

- O întrebare poate uneori fi mai grăitoare decît răspunsul ei. Şi, oricum, e mai mult decît nimic.

Am ezitat preţ de cîteva bătăi de inimă. Aerul era încărcat de violenţă şi nu mă îndoiam că viaţa mea se putea sfîrşi în orice moment. Am acceptat fără să pot să-mi reprim un sentiment difuz, de înfrîngere şi zădărnicie.

• • •

"M-am gîndit de multe ori cum ar fi ca Dumnezeu să fi murit."

"Şi?"

"Am ajuns la concluzia că drumul de la binecuvîntare la pedeapsă ar deveni extrem de scurt."

"Nu mai scurt însă decît cel invers, de la pedeapsă la binecuvîntare!"

• • •

- Cum ţi-a încolţit în minte ideea absurdă că am perverti jocul?

- Eram la începutul carierei mele de jurnalist şi făceam o anchetă printre cei care s-au vindecat la Franciscasino. Nu o să văd bat capul cu amănunte pe care le cunoaşteţi cu siguranţă mai bine decît mine, dar am demonstrat că, aceia care aveau un profil moral apropiat de ceea ce acum şase sute de ani s-ar fi numit "un bun creştin" aveau şanse mai mari de a se vindeca.

Ulun îşi împreună mîinile într-o rugăciune mută.

- E normal, Timmy.

- Nu-mi mai spune aşa! Numai mama obişnuia să mă cheme la...

- E normal, Timmy. Dumnezeu împărăţeşte peste tot... Chiar şi asupra haosului din Cub. Sau poate mai ales acolo.

Am tras aer în piept încercînd să curm încă din faşă o asemenea turnură a discuţiei.

- Eu am ales să nu cred în Dumnezeu.

- E dreptul tău. Dar necredinţa nu poate fi dovadă pentru nimic altceva decît pentru propria ta micime sufletească. A existat demult un om care şi-a închinat viaţa unei idei la care ar fi bine să meditezi şi tu: cred ca să înţeleg.

- Sfîntul Augustin...

- Da.

Am încercat să rîd în gînd. În minte mi-a apărut imediat imaginea unui lan de maci roşii, unduiţi de vînt. "E mai simplu să rîzi aşa" mi-a şoptit o voce.

Am ridicat trei degete spre Ilin.

- Uite cîte argumente mi s-au clarificat de-a lungul timpului! Pe baza lor cred că acum vă pot acuza! Unul din voi, probabil Ilin este un telepat perfect în timp ce celălalt, evident, Ulun, e capabil de o telekinezie dusă pînă la nivel atomic.

- Triunghiul e o bază şchioapă pentru orice argument. Priveşte cubul nostru şi vei înţelege, a spus Ulun.

Reflecţiile lor erau menite probabil să mă facă să-mi pierd concentrarea.

- Primul argument e structura atomică a medicamentului pe care îl administraţi aici, la Franciscasino. Molecula aceea nu poate exista în stare liberă. Toate încercările de a o sintetiza, chiar şi în cîmpuri magnetice gigantice sau în reactoare nucleare, au dat greş. Pur şi simplu, structura ei arată de parcă ar ţine cineva cu mîna de atomi, într-o aranjare închircită, fără nici o logică. Încă de acum 20 de ani, am început să cred că în Franciscasino există o forţă care poate acţiona la nivel atomic.

La început, nici unul dintre cei doi fraţi nu a schiţat nici un gest. Ilin a răspuns apoi scurt:

- E doar un medicament preţios, sintetizat din lacrimile Fecioarei. Nu poţi să-l înţelegi fără să crezi în Dumnezeu. În afara Abaţiei noastre nu se poate sintetiza pur şi simplu pentru că nu există destulă credinţă. Orbirea ta nu ne miră însă. Ne-am confruntat şi cu cîteva armate care doreau să ne fure serul. Ştii asta!

- Desigur! Şi ce au păţit fregatele republicii Proxima cînd au încercat să vă ocupe cazinoul? Au fost reduse la starea de atomi liberi. Nimeni nu ştie prin ce metodă. Dar cine poate aplica un asemenea tratament fregatelor e limpede că poate stabiliza şi un compus chimic aparent fără structură reală...

- Au fost mulţi martori... Ochii Fecioarei au fulgerat fregatele, a rostit calm Ulun.

Ilin a dat din mînă şi în minte mi-au apărut doi chiparoşi mîndri. Era felul lui de a-mi spune să trec la al doilea argument.

- Istoria Mănăstirii voastre este cu totul specială. Acum o sută doisprezece ani ajunsese să numere aproape trei sute de călugări. În numai doi ani, aţi rămas doar voi doi.

- Crezi cumva că am utilizat violenţa împotriva fraţilor noştri?

- Dimpotrivă! Cred că i-aţi eliberat.

- Cum aşa?

Am tras aer în piept fiindcă urma cheia de boltă a întregii mele argumentaţii. Dacă mă înşelam, înfrîngerea mea ar fi fost ruşinoasă. Şi ceea, ce ar fi fost mai trist, ea ar fi fost pusă pe seama lipsei mele de credinţă într-un creştinism pe care numai din respect am să-l numesc stupid.

- Începuturile ordinului vostru au fost marcate de cîteva dispute care au degenerat uneori şi în vărsări de sînge. După moartea lui Francisc de Asissi, nu toţi discipolii lui s-au arătat la fel de devotaţi ca el faţă de idealul sărăciei. Şi, ca să dea o notă smerită lăcomiei lor, fraţii voştri au născut un paradox: cum poţi munci cu braţele şi să fii sărac, cerşetor din poartă în poartă, după pilda Sf. Francisc şi, în acelaşi timp, să ai timp şi pentru meditaţie cucernică. Trebuia să ai posibilitatea de a folosi cîteva lucruri fără a le poseda: o casă, un animal... Nevoile cărnii pot uneori zădărnici şi cea mai cucernică dintre minţi.

- Ai citit bine istoriile.

Am înclinat din cap, crezînd că Ulun îmi făcuse un compliment.

- Există totuşi o metodă prin care trupul poate fi eliberat de nevoile cărnii iar meditaţia să-i devină unică şi legitimă activitate.

Inima îmi bătea nebuneşte. În schimb, feţele Maeştrilor erau impasibile.

- Dacă ar exista posibilitatea ca un creier, cu toate trăirile şi structura sale să fie replicat într-un imens conglomerat de siliciu? Un bloc compact, un cip imens ca la începutul erei electronicii, care, alimentat la o sursă de energie, să simuleze perfect gîndirea omului respectiv. O copie în siliciu...

- E limpede la ce te gîndeşti, a zîmbit Ilin.

Am continuat cu însufleţire:

- E nevoie de un creier care să poată citi mintea ce trebuie copiată şi de o forţă care să poată controla procesul de aranjare al unor joncţiuni de siliciu într-un procesor imens. Două asemenea forţe, lucrînd împreună, ar putea să copie un creier în echivalentul său de siliciu. Ei cred ca voi doi sînteţi în stare de o asemenea performanţă. Şi ce călugăr franciscan ar fi putut refuza o asemenea mîntuire? Să mediteze cucernic în permanenţă într-o stare de sărăcie absolută? Vă întreb!

Ulun zîmbi tăcut, aparent amuzat.

- Aici noi punem întrebările. Spune-ne despre al treilea motiv.

- Te grăbeşti? l-am întrebat. Nu se poate să nu amintesc acum despre povestea aceea de acum o sută de ani cu călugărul franciscan care a vrut să vîndă Republicii Terra un secret pe care îl considera uluitor şi care, zicea el, era un lingou de siliciu. A dispărut înainte să poată fi interogat. Evenimentele acelea au coincis cu singura voastră venire pe Pămînt...

- Aloim a fost pedepsit pentru că furase din moaştele mănăstirii. Dumnezeu i-a luat minţile şi s-a sinucis...

- Exact despre moaşte vorbeam şi eu.

- Şi al treilea motiv?

- Ei bine, ăsta este unul de-a dreptul subiectiv, dar la care eu ţin foarte mult: Cubul!

- Asta chiar că întrece orice imaginaţie! Eşti nebun!

- Deloc, am obiectat. M-am întrebat de ce fraţii voştri s-au apucat brusc de construit o structură atît de scumpă. Şi de ce cubică, de vreme ce, mult mai logică ar fi fost una sferică. Ei bine, eu cred că spaţiul cubic a fost folosit pentru sinteza creierelor de siliciu...

- Nu înţeleg, mărturisi Ulun.

- Taci, îi şopti Ilin.

- E clar că, dacă presupunerea mea e adevărată, construcţia creierelor de siliciu s-a făcut în condiţii de densităţi atomice minime. Imensitatea cubului e potrivită pentru asta. S-a operat cu joncţiuni foarte mici, dispuse în coordonate carteziene. Sfera ar fi necesitat ca mintea respectivă să opereze cu coordonate polare. Iar Dumnezeul vostru a creat universul în aşa fel încît numai minţii umane îi este mai uşor să judece în coordonate carteziene decît în cele polare. E mai uşor să te orientezi într-un cub decît într-o sferă...

Aerul din încăpere se încinsese. Ochii maeştrilor mă sfredeleau şi abia reuşeam să-mi stăpînesc senzaţia de greaţă.

• • •

"Triunghiul are o singură semnificaţie care merită luată în seamă: trinitatea."

"Şi ce ar trebui să înţeleg eu din asta?"

"E una ce trebuie să înţelegi şi cu totul altceva ceea ce poţi înţelege...

• • •

- Ai terminat?

- Nu...

- Pomeneai de doar trei motive.

- Da, dar deasupra lor mai există unul, care transformă argumentaţia mea într-un tetraedru simetric, elegant, perfect.

- Sînt curios, gîndi Ilin direct în mintea mea.

- M-am convins de cele ce v-am spus de mai bine de cinci ani. De atunci însă, mă tot întreb ce ar putea dori doi fraţi gemeni, călugări franciscani, unul capabil de telepatie profundă şi altul care e în stare că controleze mişcarea atomilor într-un aliaj de metal topit? Sînt fraţi, în buna tradiţie franciscană sînt probabil şi homosexuali şi incestuoşi... Ce i-ar face pe ei să renunţe la izbăvirea refugiului în creiere mecanice? Răspunsul nu e decît unul singur:

- Dumnezeirea, rosti încet Ilin.

- Exact! am strigat. Exact de acest lucru vă acuz. Vă credeţi Dumnezeul acestei omeniri. Din motive pe care nu le înţeleg, aveţi putere de viaţă şi de moarte asupra oamenilor,, Este evident că în timpul Jocului, Ulun conduce vectorii în timp ce Ilin îi sondează pe bolnavi şi decide după criteriul credinţei creştine cine merită să trăiască şi cine va muri. Nu e asta treaba unui Dumnezeu? Nu e ăsta un alt fel de a da lecţii?

Au tăcut preţ de cîteva minute, în care au conversat probabil telepatic. Apoi, Ilin a început să vorbească măsurîndu-şi cu grijă cuvintele:

- Tot ceea ce ai spus izvorîtă din natura ta profund nereligioasă. Ţi-am explicat deja de ce numai noi avem medicamentul şi de ce a murit Aloim. Forma cubică a spaţiului de joc se datorează faptului că ordinul nostru a fost dintotdeauna sărac şi profilele rectilinii de plastoţel sînt mult mai ieftine decît cele curbe. În ceea ce priveşte ipoteza ta, cum că ne-am substitui lui Dumnezeu, o asemenea blasfemie nu poate fi rostită decît de un necredincios. Nu încercăm să-ţi explicăm de ce. Nu negăm capacităţile noastre paranormale, dar te asigurăm că ele nu ating nici măcar posibilitatea de a controla un singur vector. Cu atît mai puţin 30.000 de miliarde...

Am dat din mînă, a lehamite.

- Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Ştiam că nu veţi recunoaşte, dar nutream o speranţă...

- Nu e nimic de recunoscut. Ai interpretat greşit doar diferenţele care există între felul nostru de a înţelege viaţa şi modul tău de a trăi. Asta e tot.

- Şi pedeapsa mea? Care va fi?

Ilin mi-a pus mîna pe umăr:

- Rămîne să te întrebi mereu de ce, din 200 de miliarde de oameni, am ales să te ascultăm tocmai pe tine. Vei pătrunde repede această taină.

• • •

Absenţa pedepsei a fost o iluzie. La numai o lună de la convorbirea cu Maeştrii de la Franciscasino, am făcut un control medical de rutină care a confirmat ceea ce ştiam deja. Aveam Ciumă. Cînd m-am întîlnit din nou cu Maeştrii, eram atît de slăbit încît nu mai puteam sta în picioare. Am fost uimit să citesc compasiunea pe faţa lor.

- Criminalilor! Puteaţi să mă ucideţi atunci!

- Numai Dumnezeu trimite Ciuma, Timmy. Noi nu o putem controla în nici un fel!

- Sînteţi nişte... nişte... odată o să vă vină cineva de hac. Să ştiţi că am povestit despre voi şi, pînă la urmă, oamenii se vor convinge! M-aţi pus să mă gîndesc de ce m-aţi primit. Acum e evident: doreaţi să mă ucideţi fiindcă vă aflasem taina!

Ulun s-a apropiat de mine şi a rostit cu glas stins:

- Problema ta, Timmy, este aceea a tuturor oamenilor care cred că îl pot explica pe Dumnezeu. Trăiesc crezînd că i-au deslușit esenţa dar se tem de judecata Lui fiindcă sfîrşesc întotdeauna prin a se îndoi de propria persoană.

- La dracu' cu pălăvrăgeala asta creştină! Sînteţi nişte ucigaşi!

- Ai încredere, Timmy! Vei fi mîntuit.

- Nu-mi mai spune Timmy! Numai mama îmi spunea aşa.

Acum sînt culcat într-o alveolă şi îmi aştept rîndul să intru în Joc. Nu am nici o speranţă. Ştiu că voi muri.

• • •

"Ai avut dreptate, Ulun. E cu adevărat demn să ne fie fiu."

"Dacă Aloim n-ar fi fugit, dacă şi-ar fi împlinit menirea..."

"Chiar şi aşa, ai reuşit să combini perfect genele. Timmy deţinea exact ADN-ul pe care l-ar fi avut fiul nostru cu Aloim. La fel de minunat te-ai comportat şi cînd l-ai înveşnicit alături de fraţii noştri. Ce mirat a fost cînd s-a trezit în noua sa fiinţă. Ce ne-a mai blestemat!"

"Aş fi vrut să fie altfel..."

"L-ai minţit, cînd i-ai vorbit de triunghi."

"Dar numai pentru a-l face să înţeleagă trinitatea. Şi locul lui în ea."

"Şi crezi că oamenii îi vor înţelege jertfa?"

"Sînt sigur că vor deosebi imediat o moarte care s-a petrecut altfel decît sînt ei obişnuiţi. Oamenii au fost mereu sensibili la asemenea dispariţii. Vor înţelege că vor trebui să reînveţe să moară omeneşte înainte să-i ajutăm să scape de Ciumă. Nu se poate să devină o rasa de nemuritori!"

- Dar atunci ne vor nimici, Ulun.

- Ştiu, Ilin. Şi mi-e frică.

- Te iubesc, Ulun!

- Şi eu te iubesc, Ilin.